

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.726 van 27 april 2004
in de zaak A.105.864/XIV-4970.**

In zake : XXX
 wonende te 1210 SINT - JOOST - TEN - NODE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 augustus 1981 en van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 12 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 februari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DIDIER die, loco Advocaat J.-P. DOCQUIR, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 4 december 2000 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 12 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 mei 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 18 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Azerbeïdzjaans staatsburger van Armeense origine, verklaart omwille van etnische problemen in 1989 met zijn ouders uit Azerbeïdzjan te zijn gevlucht richting Abchazië. In Abchazië zou een vriend van betrokkene, A. P., van Tsjetsjeense origine door de politie zijn gezocht. Russische OMON-troepen zouden daarom betrokkenes huis op 17 november 2000 hebben doorzocht en betrokkene hebben geslagen en meegenomen naar het hoofdkwartier. Betrokkene zou daarop zijn ondervraagd en beschuldigd samen met A. wapens in Georgië te hebben ingevoerd. Toen betrokkene zei niets te weten zou hij met knuppels zijn geslagen. Hierna zou hij met een Georgiër zijn geconfronteerd en gedwongen zijn te verklaren dat hij hem kende, wat betrokkene niet deed. Hierna zouden hem elektrische shocks zijn toegediend. Later zou hij een papier hebben moeten ondertekenen dat hij het land niet mocht verlaten. Betrokkene zou door zijn vader en een vriend, Sergej, die politieagent was, zijn opgehaald. Vervolgens zou betrokkene bij een Koerdische vriend zijn gebracht. S. zou betrokkene aangeraden hebben te zeggen wat hij wist. De volgende dag zou de politie zijn langsgesproken bij betrokkenes vader die zei dat betrokkene niet meer in het land was. Daarop zou betrokkene op 18 november 2000

uit Abchazië zijn vertrokken om op 4 december 2000 in België aan te komen waar hij op dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaart sinds 1989 Azerbeidzjan omwille van etnische problemen te hebben verlaten en sindsdien in Abchazië te hebben gewoond. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan betrokkenes verblijf in Abchazië en bijgevolg aan betrokkenes vluchtrelaas als dusdanig. Betrokkene bleek immers niet in staat het conflict in Abchazië in de tijd te kunnen situeren (Commissariaat-generaal, p.5).

Verder zei betrokkene dat in Abchazië enkel Russisch wordt gesproken (Commissariaat-generaal, p.7), terwijl het Apswa de oorspronkelijke taal is in Abchazië en de voertaal is naast het Russisch (bron: Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, Situatie in Georgië, 25 mei 2000, p.23). Betrokkene kon slechts twee steden in Abchazië opnoemen, de hoofdstad Sochoeni en de stad die dicht bij zijn dorp lag, Otchamtchir (Commissariaat-generaal, p. 7), terwijl hij er 11 jaren zou hebben geleefd en er naar school zou zijn gegaan. Voorts bleek betrokkene niet in staat de naam van belangrijke rivieren te vernoemen (Commissariaat-generaal, p.7).

Verder dienen de volgende tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal). Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader door de politie werd geslagen (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal zei betrokkene hier niets over, zelfs niet op de vraag wat de politie deed toen betrokkenes vader zei dat betrokkene er niet was (Commissariaat-generaal, p.5). Ook sprak betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken niet over elektrische shocks die hij op het politiebureau zou hebben gekregen, in tegenstelling tot zijn verklaring op het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal, p.4). Deze elementen ondermijnen verder betrokkenes geloofwaardigheid.

Betrokkene was niet in het bezit van enige documenten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat hij daaraan toevoegt dat een manifeste appreciatiefout werd begaan;

2.1. Overwegende dat, wat de formele motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat verzoeker bijgevolg enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de

ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst heeft vastgesteld dat “er (...) geen geloof (kan) worden gehecht aan betrokkenes (verzoekers) verblijf in Abchazië en bijgevolg aan betrokkenes (verzoekers) vluchtrelaas als dusdanig.”; dat de Commissaris-generaal tot deze conclusie komt omdat verzoeker het conflict in ABCHAZIË niet kon situeren in de tijd, stelde dat er enkel Russisch wordt gesproken, slechts twee steden kon noemen - terwijl hij er school zou hebben gelopen en er elf jaar zou hebben gewoond -, en geen belangrijke Abchazische rivieren kon opsommen; dat de Commissaris-generaal verder tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties met betrekking tot het al dan niet toedienen van slagen aan zijn vader door de politie en over het al dan niet krijgen van elektrische shocks op het politiebureau; dat de Commissaris-generaal ten slotte opmerkt dat verzoeker niet in het bezit is van enig document;

Overwegende dat verzoeker in zijn enig middel aanvoert dat “kleine tegenstrijdigheden” in sé geen geldige reden zijn om de asielaanvraag te weigeren, terwijl hij verwijst naar arresten van de Raad van State terzake, dat zijn asielrelaas beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend;

Overwegende dat de tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft weerhouden, betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas namelijk de mishandeling van hemzelf en van zijn vader door de politie; dat deze tegenstrijdigheden geen details betreffen maar aan de basis liggen van verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst; dat het derhalve om essentiële elementen gaat die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen; dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, te weerleggen; dat hij evenmin het motief van de bestreden beslissing aanvecht met betrekking tot zijn gebrekkige kennis van ABCHAZIË zodat kan worden aangenomen dat hij dit niet betwist; dat de Raad van State geen wetsbepaling bekend is die een algemeen principe van “het voordeel van de twijfel” inhoudt en waarop de kandidaat-vluchteling een beroep zou kunnen doen; dat, gelet op de deugdelijke, pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, de Commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat

verzoeker geen manifeste appreciatiefout in hoofde van de Commissaris-generaal aannemelijk maakt; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.